

CALEA ORTODOXĂ

Revistă creștin-ortodoxă, cu caracter hristocentric și eclesiocentric
Anul 3, Nr. 21, iulie 2022

Editorial

Despre grijile vieții

În această Duminică, a treia după Rusalii, se citește o Evanghelie foarte frumoasă și plină de înțeles, ce face parte din Predica de pe munte a Mântuitorului. Atunci, Domnul a rezumat programul Său de reforme doctrinare și de viață, delimitându-Și învățăturile cele noi de învățătura și tradiția Vechiului Testament. Este o Evanghelie-poem, operă a unui autor divin, rostită cu „putere” în fața unei mulțimi „uimite” de învățătura Sa.

Parabola despre grijile vieții este un text destul de lung și are, ca toate poemele, pasaje ce pot fi interpretate din mai multe perspective, dând naștere la controverse. Trebuie să discernem învățătura ortodoxă din ele, fiind atenți să nu interpretăm Sf. Scriptură „după capul nostru” și să scoatem versetele din context, așa cum fac neoprotestanții. Biblia are autoritate doar atunci când este interpretată după credința Bisericii, a Sf. Părinți și a Sinoadelor Ecumenice, a Tradiției într-un cuvânt.

De exemplu, martorii lui Iehova interpretează greșit îndemnul Mântuitorului: „Nu vă îngrijiți ce veți mânca și ce veți bea...”. Ei se declară împotriva implicării creștinilor în viața de toate zilele a societății în care trăiesc, invocând o altă afirmație a Domnului: „Nimeni nu poate sluji la doi domni”. Dar Iisus aici nu a spus că nu e nevoie să muncim ca să ne câștigăm pâinea de toate zilele. Prin „nu duceți grijă” sau „nu vă îngrijorați”, El a vrut să spună să nu ne pierdem speranța, să nu ne facem atât de multe griji, să ne facem datoria și, la această datorie împlinită a noastră, Dumnezeu va adăuga partea Lui, deoarece suntem „împreună-lucrători cu Dumnezeu” (I Cor. 3, 9).

Este o conlucrare, o sinergie între Dumnezeu și om, între harul Său și libertatea omului, pe calea mântuirii. Noi facem tot ce depinde de noi și Dumnezeu cu siguranță va face partea Lui. „Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de toate acestea” (Matei 6, 32), așadar nu trebuie să fim în panică, în alertă, în deznădejde. Accentul trebuie pus totuși pe conlucrarea cu Dumnezeu, nu pe o încrucișare a brațelor și o așteptare pasivă a harului

divin. Munca este un principiu fundamental al învățării Mântuitorului.

În înțelepciunea poporului nostru există o vorbă: „Adu-nă bani albi pentru zile negre.” Dar aceștia se adună prin muncă. Și apoi, chiar Mântuitorul a spus: „Vrednic este lucrătorul de plata sa” (Luca 10, 7). O repetă și Sfântul Pavel (cf. I Timotei 5, 18) și era lege încă din Vechiul Testament (cf. Numerii 18, 31). Sfântul Pavel spune că și-a câștigat pâinea prin muncă, spre a nu fi povară nimănui (cf. II Tesaloniceni 3, 8). Și psalmistul David scrie: „Ieși-va omul la munca sa și la lucrarea sa până seara” (Psalmi

104, 23). Și din nou Sfântul Pavel arată că plugarul trebuie să muncească înainte de a strânge roadele (cf. II Timotei 2, 6). Mai departe, ca de obicei, după ce expune un fapt particular, trece la generalizare și proclamă principiul: „Cine nu vrea să lucreze, să nu mănânce” (II Tesaloniceni 3, 10).

Iov se referă și la muncitorii cu ziua (Iov 7, 1), la săracii care prin muncă își agoniseau cele pentru trai. Și Dumnezeu a lucrat șase zile, iar în a șaptea S-a odihnit (cf. Facerea 2, 3). Oare n-a spus Mântuitorul, când Și-a însușit și El porunca muncii: „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez” (Ioan 5, 17)? Și nu tot El a spus pilda talanților, în care se arată că fiecăruia i se dă un talant, sau doi, sau cinci, cu porunca de a-i înmulți? Și cum se pot înmulți? Prin muncă.

În învățătura celor 12 apostoli (Didahia), care e din epoca primară a creștinismului, se spune: „Dacă cel ce vine la voi este un drumeț, ajutați-l cât puteți, dar să nu rămână la voi decât două sau trei zile, dacă e nevoie. Dacă vrea să se stabilească la voi ca meseriaș, să lucreze și să rămână, dar dacă nu are o meserie, socotiți-vă după priceperea voastră, ca să nu trăiască cu voi împreună un creștin trândav”.

Și atunci, cum împăcăm una cu alta? Cum împăcăm porunca de a nu strânge averi cu aceea de a munci și a

Cuprins

Credința sutașului!	2
Vindecarea demonizaților din ținutul Gadarenilor	3
Poezie creștină	5
Duminica a șasea după Rusalii	6
Sfântul Mare Mucenic Pantelimon	7
Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum	8
Poezii de Radu Cârstoiu-Arbore	10
Actualitate	12

(continuare în pagina 2)

Despre grijile vieții

(urmăre din pagina 1)

În mulți talanții? Intrăm noi în categoria florilor și a păsărilor? Parcă n-am intra. Totuși Iisus a dat acest exemplu oamenilor.

Modul cum trebuie să înțelegem această comparație reiese din modul cum a înțeles Mântuitorul cuvintele sale, atunci când le-a rostit. E în afară de îndoială că Mântuitorul n-a înțeles prin comparația cu florile și păsările că omul nu trebuie să lucreze. Ca să pricepem bine lucrul acesta, trebuie să mergem la rădăcina învățaturii Domnului, ceva mai adânc. El a avut în vedere că fiecare vietate, plantă, pasăre, animal sălbatic, domestic sau om, toate trăiesc după o rânduială a lor, precum Dumnezeu i-a rânduit fiecăruia dintre ele. Unele să-și ia hrana din pământ, precum florile, copacii, cerealele, iarba; altele s-o găsească ușor, nici având nevoi prea mari, precum păsările, deși și ele trebuie s-o caute; altele s-o vâneze, altele, ca animalele domestice, s-o primească de la om, dar tot ca răsplată a muncii sau a unui folos pe care îl aduc, iar omul trebuie să și-o agonisească singur. „Cu osteneală să te hrănești din pământ în toate zilele vieții tale”, a zis Domnul (Fac. 3, 17), poruncind strămoșilor Adam și Eva să „lucreze pământul” (Fac. 3, 23). Rânduiala sub care a fost pus omul e aceea de a-și câștiga existența prin munca brațelor sale.

Când Mântuitorul a dat exemplul cu crinii câmpului și păsările cerului, a vrut să spună că acestora Dumnezeu le-a pus o anumită rânduială și, iată că, trăind după rânduiala prescrisă lor de Domnul, nu mor de foame. Nu s-a văzut pasăre sau animal sălbatic care să moară de foame în vremuri normale. Omului i s-a prescris rânduiala de a trăi din muncă. Deci nici el nu poate muri, dacă-și respectă rânduiala care i-a fost prescrisă de Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit să existe hrană, iar omului i-a rânduit s-o caute, s-o pregătească, s-o scoată din pământ. Florilor, plantelor și copacilor, care nu se pot mișca, le dă Dumnezeu hrana din pământ, din ploaie, din soare și din vânt. Animalelor și păsărilor, care se pot mișca, dar n-au mâini ca să lucreze, nici unelte, le dă Dumnezeu hrana de-a gata, dar cu condiția s-o caute, deci să se ostenească, iar oamenilor, care se și mișcă, au și mâini, le-o dă Dumnezeu ca rod al muncii lor. Așa trebuie înțeleasă această învățătură.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să muncim cu râvnă și pricepere, atât pentru mântuirea noastră, cât și pentru nevoia de fiecare zi, nefăcându-ne prea multe griji pentru existența noastră pe acest pământ și punându-ne mereu nădejdea în Dumnezeu, Cel ce dă tot binele! Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a treia după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 6, 22-33, 3 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Credința sutașului!

„Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celui-lalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință” (Matei 8, 8-10)

Sfânta Evanghelie din Duminica a patra după Pogorârea Duhului Sfânt ne prezintă un sutaș care vine la Mântuitorul Hristos pentru slujitorul său. Deși motivul pentru care nu l-a adus pe slujitorul său înaintea Domnului ar putea fi considerat starea gravă de sănătate a acestuia, fiind gata să-și dea ultima suflare sau cum spune Sf. Evanghelist Luca: „era să moară” (Luca 7, 2), totuși adevăratul motiv, așa cum reiese din cuprinsul acestei pericope evanghelice a fost tăria credinței sale în puterea Domnului nostru Iisus Hristos, Care poate să-l vindece fără a mai fi necesară aducerea slujitorului sau prezența Sa la căpătâiul muribundului pentru a se atinge de el.

Pentru a arăta credința acestui sutaș Mântuitorul face ceva deosebit de alte cazuri în care a vindecat pe cei bolnavi, se oferă nu numai să-L vindece pe slujitor ci și mai mult decât asta, chiar să vină în casa sa, arătând și prin aceasta că El nu face diferență între neamurile celor care Îl caută, că este iudeu sau de alt neam, Dumnezeu îi primește pe toți la Sine și merge în întâmpinarea tuturor. Această auto invitație în casa acestui demnitar ne dă însă nouă prilej de a descoperi credința lui, că de ar fi zis: Du-te, slujitorul tău s-a vindecat, noi nu am mai fi cunoscut, ceea ce Domnul a vrut să ne arate, credința deosebită a sutașului.

Surprins de inițiativa Domnului, găsindu-se pe sine nevrednic, a răspuns cu o așa de mare cre-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

dință și smerenie: „Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea”. Această arată că Domnul înainte de a intra în casa sutașului, intrase deja în inima sa, iar pentru Domnul Hristos a fost o bucurie să descopere acest

ca sutaș înaintea oamenilor pe care îi avea sub stăpânirea sa, inclusiv peste slujitorul său ascultător.

„Auzind, Iisus S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă

cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților”.

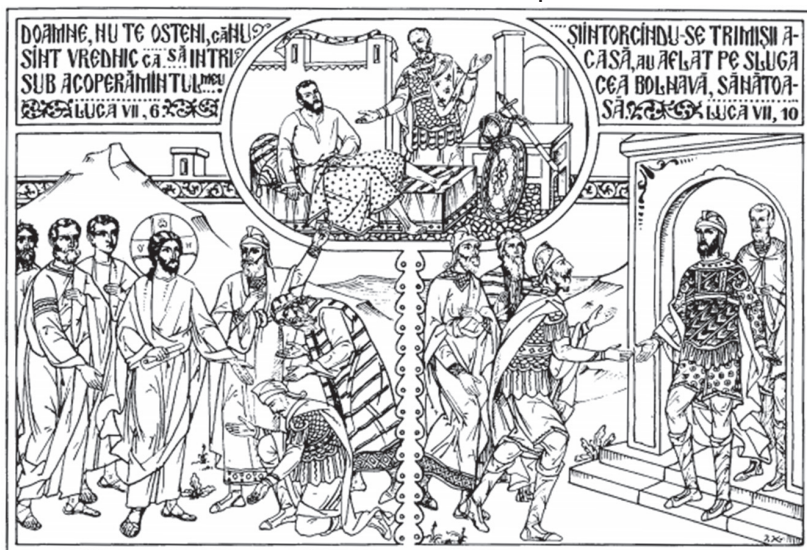
Domnul se minunează de credința sutașului și îl onorează pe acesta cu darul Împărăției Cerurilor, arătându-l ca model și chemându-i și pe alții să fie următori zelului lui, care i-a depășit pe fiii împărăției, adică pe iudeii – oamenii care au primit Legea, la care au fost trimiși și prorocii, li s-a dat templul și preoția, au fost pregătiți să-L primească pe Hristos, dar nu L-au primit, fapt ce le va atrage alungarea din împărăție, în timp ce mulți de la apus și de la răsărit (adică creștinii de toate neamuri-

le) vor fi chemați să participe la ospățul ceresc, împreună cu patriarhii poporului ales: Avraam, Isaac și Iacov, ai căror fii, prin credință, Dumnezeu îi poate ridica și dintre cei cu inima de piatră.

Desigur că la Dumnezeu nu există silă, întrucât El l-a zidit pe om după chipul și asemănarea Sa și l-a înzestrat de la început cu voință liberă, îndemnându-l să asculte de Ziditorul său și să urmeze prin credință și prin faptă numai ce este bine, astfel că ceea ce primește omul este răspunsul lui Dumnezeu la credința și fapta omului, după cum a zis Domnul către sutaș: „Du-te, fie ție după cum ai crezut”. Amin.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a IV-a după Rusalii,
Vindecarea slugii sutașului,
Sf. Ev. Matei 8, 5-13, 10 iulie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

lucru. Pentru că nu se bucură Domnul să intre în casa cuiva, dacă nu intră și în inima sa, așa cum a intrat în casa fariseului Simon, ce l-a primit cu mândrie, dar în a cărei inimă Domnul nu a putut să se odihnească deși a șezut în casa sa, spre deosebire de vameșul Zaheu care înainte de a-l primi în casă l-a primit în inimă.

„Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face”, răspunde sutașul cu înțelepciune, care chiar dacă nu a venit la Mântuitorul Hristos cu credința că El este Fiul lui Dumnezeu și Domn peste toată zidirea, căci această credință chiar și Ucenicii au descoperit-o treptat, înainte de Răstignire, totuși El vine ca la Cineva care are autoritate înaintea suferinței și a morții, mai mare decât autoritatea pe care o are el

Vindecarea demonizaților din ținutul Gadarenilor

În nord-estul Țării Sfinte, dincolo de Lacul Ghenizaret sau Marea Galileii, era ținutul sau țara gadarenilor sau gherghesenilor. Din Capernaum, Mântuitorul a trecut aici marea împreună cu ucenicii Săi și fusese o trecere cu peripeții. A fost furtună pe mare, ce amenința să răstoarne corabia în care se aflau ei. La intervenția Domnului, natura întregă s-a domolit, apoi au coborât pe uscat și au fost întâmpinați de cei doi demonizați.

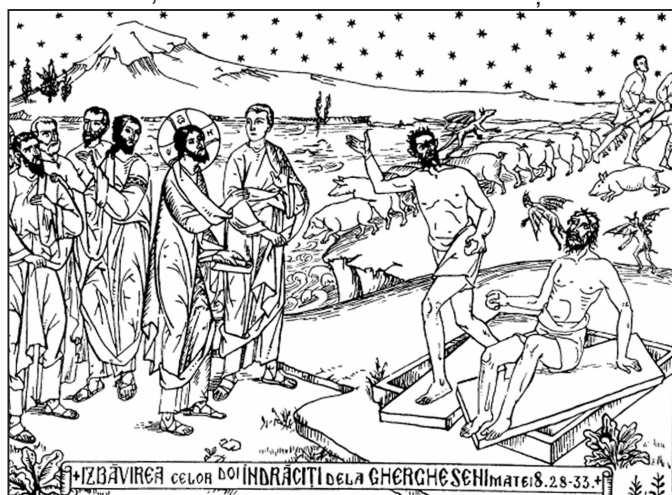
Asaltat de gloate la Capernaum (cf. Matei 8, 5-18), ca să scape, Iisus a poruncit ucenicilor să se urce în corabie și să treacă de partea cealaltă a Mării Galileii. Ucenicii erau pescari de prin partea locului și vor fi avut corabia lor pescărească. Dar și așa, mulți din cei care-L ascultaseră, care fuseseră prezenți la vindeca-

rea slujitorului sutașului, a soacrei lui Petru și a multor altor bolnavi, nu voiau să rămână de convoi, ci voiau să-L urmeze și în corabie. Un cărturar, deci un teolog cunoscut, nu un oarecine, l-a declarat de-a dreptul: „Învățătorule, eu Te voi urma oriunde vei merge” (Matei 8, 19-22).

Cu acest prilej, aflăm că la vremea aceea Mântuitorul nu mai avea un domiciliu stabil. Era predicator itinerant, căci i-a răspuns cu oarecare tristețe: „Vulpile au vizuini și păsările cerului cuiburi, iar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul”. Dar nu l-a refuzat. Îl va fi luat în corabie. Unul din ucenici, probabil nu din cei 12, și-a cerut însă voie să meargă să-și îngroape tatăl. Încă un prilej pentru Iisus de a rosti una din sentințele Sale celebre, chiar dacă nu îndeajuns de înțelese: „Vino după

Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor.” Avea nevoie de martori pentru ceea ce urma să facă: potolirea furtunii din drumul spre țara gherghesenilor sau gadarenilor și vindecarea acolo a celor doi îndrăciți. Marcu și Luca spun că era numai unul. Matei a văzut doi. Vom urma de data aceasta textul după Matei.

Un lucru e foarte curios. Erau atât de mulți îndrăciți pe vremea aceea în Israel și umblau liberi sau, ca și leproșii, se aciuau prin locuri izolate și prin morminte! Chiar înainte de a Se urca în corabie, Evanghelistul Matei ne spune că Iisus, printre alte vindecări pe care le făcuse în Capernaum, vindecase și o mulțime de îndrăciți (Matei 8, 16). Vor fi fost și în țara gadarenilor doi! În scurt, să ne aducem aminte că intenția celui rău

e să ne facă întotdeauna să credem că ceea ce ne învață este bine. El ne zice: „Nu vezi că ai dreptate?” Vine în numele dreptății. Alteori ne spune: „Nu-i așa că cutare te-a jignit?” „Sigur”, spui tu în conștiința ta. „Nu e drept atunci să-l jignești și tu?” „E drept”, spui tu din nou, în conștiința ta. „Atunci fă dreptate și jignește-l”, te îndeamnă el.

Textul care ne relatează toate aceste evenimente e mai degrabă incomod pentru o reflecție. Predicatorii se feresc de obicei să intre în detaliile întâmplării. Fac amintire de ea și pe urmă vorbesc despre speranță, alții despre mântuire, alții găsesc o temă pe care o leagă ușurel de tema centrală, și deviază cu bună știință de la tema propriu-zisă. Cu toată dificultatea și cu toată incomoditatea unui asemenea text, el trebuie analizat, deoarece e foarte necesar să știm cum să ne clarificăm câteva lucruri în legătură cu cele petrecute.

Așadar pe malul celălalt al Mării Galileii, L-au întâmpinat pe Iisus doi bărbați îndrăciți, care trăiau prin morminte și care spăimântau pur și simplu populația. Ne întrebăm: cum adică trăiau în morminte? Trebuie să știm că mormintele, pe vremea aceea, și acum în unele părți din Orient, nu erau și nu sunt săpate în adâncime, ci în dealuri sau în stânci, cum ai săpa o peșteră, așa încât se intră în ele cum ai intra într-o cameră la nivelul pământului.

Nu e vorba de o parabolă. E o minune. Spuneam că tema e incomodă pentru predicator. De ce? Pentru că trebuie să vorbească despre diavol. Știți că în

Vechiul Testament evreii nu pronunțau numele lui Dumnezeu, din respect și din teamă. Nu-l spuneau pe numele adevărat, *Iahvé* (Cel ce este), ci l-l schimbau, zicându-l *Adonái* (Domnul) sau în multe alte feluri, numai să nu l-l pronunțe pe cel adevărat. Noi, creștinii, printr-o tradiție orală, prin obicei, ne ferim să pronunțăm numele diavolului. Îi schimbăm acestuia numele. Ni se pare că numai pronunțându-i numele îl invocăm și e în stare ca, numai auzindu-și-l să ne facă rău, să se considere chemat!

Noi vom trece peste această tradiție, care e foarte aproape de a deveni superstiție, deși nu e chiar o superstiție. Poporul îi zice „Cel rău”, „Ducă-se pe pustii”, „Încornoratul”, „Întunecatul”, și chiar Mântuitorul, în rugăciunea „Tatăl nostru” i-a zis „Cel rău” sau „Cel viclean”. Și Sfânta Scriptură îl numește „stăpânitorul morții” (cf. Evrei 2, 14), „potrivnicul” (cf. Matei 13, 19), „dușmanul” (cf. Matei 13, 19), „mincinos și tatăl minciunii” (cf. Ioan 8, 44).

Întorcându-ne la minunea săvârșită cu îndrăciții, să ne punem câteva întrebări. Vorbind în termeni moderni, care este diagnosticul pe care l-a pus Mântuitorul acestor doi bolnavi, dacă erau doi? Căci în limbaj modern erau, desigur, doi bolnavi mintal. Hristos le pune un diagnostic spiritual. A socotit că a intrat diavolul în ei, ceea ce era adevărul cel mai adânc în cazul lor, mai mult decât o simplă boală psihică.

Poate că Evanghelistul Matei n-a fost de față la întâmplare și, povestindu-i-se vorbirea la plural a demonizărilor, și-a imaginat că au fost doi. E o simplă ipoteză, dar e sprijinită și pe faptul că la Matei lipsește episodul cu „Legiunea” de diavoli sau „Legheonul”. Tot timpul par a vorbi cei doi îndrăciți, de aceea pluralul. Și mai este ceva: la Marcu și Luca, demonizatul vorbește la început la singular: „Ce este între mine și Tine, Iisuse?”, și numai după ce demonii s-au identificat ca Legiune au început a vorbi la plural. Această din urmă vorbire, auzind relatarea prescurtată, l-a putut induce în eroare pe Matei și a simplificat totul imaginând doi demonizați. În felul acesta, lipsindu-i episodul cu Legheonul, cu doi demonizați vorbirea la plural devenea plauzibilă. Altfel, numai dacă ar fi reținut și episodul cu Legheonul, vorbirea la plural ar fi fost plauzibilă.

Așadar diagnosticul Mântuitorului a fost un diagnostic spiritual, nu unul medical. Nu i-a considerat nici epileptici, nici nebuni, alienați mintal, ci îndrăciți. Înțelegem de aici că există persoane bolnave psihic, persoane îndrăcite și persoane care au atât probleme psihice, cât și influențe demonice, după cum ne încredințează Sf. Paisie Aghioritul. Să ne rugăm lui Dumnezeu ca să ne ferească de toată neputința suflătească și trupească, nelăsându-ne să cădem în isпита celui viclean! Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la Duminica a V-a după Rusalii,
a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic,
Sf. Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1, 17 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfinții Cuvioși Rafael și Partenie, de la Agapia Veche (21 iulie)

Dumitra Groza

21 iulie 2022

Sursă foto: ziarullumina.ro

Binecuvântat i-acest pământ
De Bunul nostru Dumnezeu,
Credința a sădit-o-n gând
Poporului român mereu.

Oameni cu har a odrăslit
Pământul acesta românesc,
Care-ntr-oameni au trăit,
Dar în stilul lor cel îngeresc.

Mai mult de 350 de sfinți
Sunt în „Patericul românesc”,
Dar câți or fi necunoscuți,
Știe doar Tatăl cel Ceresc.

Cât suntem de încântați,
Știindu-i pentru noi rugători
Și suntem binecuvântați,
De a-i avea mijlocitori.

Din primele veacuri creștine
Dreapta credință au îmbrățișat,
De când Sfântul Apostol Andrei
Cu dragoste ne-a creștinat.

Ei au păstrat cu strășnicie
Ceea ce ne-a învățat,
Continuând creștini să fie
Și poporul român au luminat.

Sfântul Cuvios Rafael,
În toată Moldova a strălucit
Printre călugării îmbunătățiți
Și ca un înger a viețuit.

În ținutul Bârladului,
Din părinți credincioși s-a născut,
Care s-au rugat Domnului
Și-n dragoste creștină l-au crescut.

Auzind de marele sihastru
Eufrosin, viața din lume a lepădat
Și cu inima deschisă și cugetul curat,
Pe-acest sihastru a urmat.

În post și rugăciuni a sporit
Prin viața îmbunătățită,
Pe dascălul său l-a depășit
Ducând o viață, aspră și smerită.

În Muntele Scaunele,
Mulți ani Cuviosul s-a nevoit,
Apoi în obștea schitului,
Sfântul Rafael a venit.

În dragostea de Hristos,
Aici, și mai mult a sporit;
Prin rugăciuni cu lacrimi, post
Și ascultare Cuviosul s-a smerit.

Dumnezeu l-a învrednicit
Cu darul facerii Ode minuni,
După ce preot a fost hirotonit,
Fiind printre cei mai buni.

Duhurile necurate izgonea,
Cunoștea gândurile omului,
Pe cele viitoare le vedea
Mai dinainte, cu ajutorul Domnului.

Tuturor cuvioșilor sihaștri
Le era părinte duhovnicesc,
Un îndrumător neîntrecut
Pentru cinul monahicesc.

Călătoria acestei vieți
Îngerește a petrecut,
Iar rugăciunea lui Iisus,
Din inimă, nicio clipă n-a dispărut.

Mulți ucenici în urmă-i a lăsat
Educați duhovnicesc
Și, senin, la Domnul a plecat,
Că a trăit pe pământ îngerește.

Sfinții Îngeri l-au însoțit
Prin vămile văzduhului,
Că toată viața pe pământ
A făcut voia Domnului.

Făcându-se multe minuni
Prin rugăciuni la mormântul său,
Încredințându-se, astfel, părinții,
Că l-a proslăvit Dumnezeu.

Din sicriu i-au scos trupul sfânt
Și că e întreg au constatat,
Bună miresmă emanând;
Cu bucurie-n Biserica l-au așezat.

Mulți oameni bolnavi au aflat
De minunile săvârșite la mormânt
Și foarte mulți s-au mobilizat,
Vestea ducându-se curând.

Și Sfântul Mitropolit Dosoftei
Cu tot clerul său a venit
Închinându-se Sfințelor Moaște,
Că toți credincioșii l-au cinstit.

La Iași, în „Viețile Sfinților”(1686),
Sfântul Dosoftei a consemnat
Sfințenia lui Rafael de la Agapia,
Ale cărui Moaște și el le-a sărutat.

Datorită vitregiilor vremii,
Mai târziu s-au îngropat,
În loc tainic, iar până astăzi
Nimeni nu le-a mai aflat.
În rândul sfinților a fost canonizat,
De Biserica ortodoxă română (2008)
Și cât va rândui Dumnezeu,
Tot ascunse o să rămână.

Pe 21 iulie îl prăznuim
În Bisericele Românești,
Iar Sfântul Rafael se roagă
Pentru noi, Sus, cu cetele îngerești.

Sfântul Cuvios Partenie de la Agapia
A luat jugul lui Hristos
Din fragedă tinerețe,
Trăindu-și viața cu folos.

Deprinzând frica de Dumnezeu
Și dragostea de rugăciune,
S-a retras în Muntele Scaunele,
Petrecând plin de înțelepciune

În post aspru și priveghere
De toată noaptea, și a biruit,
(Prin foarte multe osteneli)
Pe vrăjmașul cel cumplit.

A primit de la Bunul Dumnezeu
Darul izgonirii duhurilor necurate,
Al tămăduirii bolilor și neputințelor
Și redând creștinilor sănătate.

Și nu puțini bolnavi alergau
La chilia Sfântului Cuvios;
Primeau mângâiere când veneau,
Prin Sfântul, de la Domnul Hristos.

Rămânând Mănăstirea Agapia
Veche, fără povățuitor,
A coborât Cuviosul Partenie,
Făcându-se aici slujitor,

Că primind darul preoției,
El, un vestit egumen a ajuns
În toată obștea sihăstriei,
Fiind de credință pătruns.

Făcându-se pildă tuturor
De smerenie și înțelepciune,
(Al celor din schit și din pustie)
Covârșind prin fapte bune.

În sfințenie a petrecut,
Cât a trăit pe-acest pământ,
Un exemplu neîntrecut
Prin fapte și prin cuvânt.

Când Domnul a hotărât
Plecarea lui din astă lume
Încheindu-și misiunea,
Pentru care a venit, anume,

Ca să arate românilor din Moldova
Și urmașilor lor, pe rând,
Credința noastră adevărată
Și scopul nostru pe pământ.

S-a străduit din răputeri
Să facă voința Domnului,
Respectând toate poruncile
Date spre mântuirea omului.

În 1660, s-a strămutat
La lăcașurile cerești,
Pentru că Domnului și-a închinat,
Toate activitățile pământești.

De toată lumea a fost plâns
Și în „Livada Părinților” îngropat,
Iar sufletul său neînvinș,
Către ceruri, sus, a zburat.

Fiind cinstit de toată obștea,
În rândul cuvioșilor a fost trecut
Mai ales că multe vindecări
La mormântul său s-au făcut.

Mai târziu, spre închinare
Cinstitele Moaște s-au pus
În Biserică, unde fiecare,
Sărutare frățască i-a adus.

Însuși Sfântul Mitropolit Dosoftei,
Sfintele Moaște a sărutat
Și pentru viața lui sfântă
Urmașii toți l-au laudat.

Sicriul Cuviosului a fost ascuns,
Când turcii-n Moldova au năvălit,
(Într-un loc de nepătruns)
Și nici acum n-a fost găsit.

Știe doar Bunul Dumnezeu
Când va voi să se arate,
Ca noi, românii credincioși,
De bucurie să avem parte.

Până atunci, noi îl prăznuim
Pe 21 iulie în Biserică mereu
Pe Cuv. Partenie, și îl rugăm
Să ne fie mijlocitor la Bunul Dumnezeu!

Duminica a șasea după Rusalii

Peste tot pe unde mergea, Iisus era înconjurat de mulțimi. Oamenii veneau la El ca să-L vadă, să-L audă, să participe la vreo minune. Așa s-a întâmplat și când Domnul era în patria Sa, în Capernaum. Mântuitorul învăța într-o casă din localitate, ce se umpluse de oameni. Aceștia, nemaivăd loc în casă, au umplut curtea, au blocat ușile și s-au așezat în dreptul ferestrelor, ca să-L audă în timp ce grăia cuvântul lui Dumnezeu.

Deodată, au apărut patru persoane ducând pe o targă un om paralizat, un slăbănog, cum îl numește Scriptura. Și aceasta deoarece îl știau pe Iisus făcător de minuni. Nu era, deci, un lucru neobișnuit. Toți, de peste tot, auziseră despre Mântuitorul, știau despre El că vindecă bolnavii. Din acest motiv, auzind că Hristos a venit în părțile lor, căutau să profite din plin de aceasta.

Cei patru prieteni generoși ai slăbănogului aveau speranța că acesta va fi vindecat. Ei au încercat să intre pe ușă cu bolnavul, dar n-au putut din pricina aglomerației. Casa va fi avut o scară exterioară, cum au multe case din Orient, care urcă spre acoperișul drept ca o terasă. Așa sunt acoperișurile în părțile acelea, fiindcă e foarte cald și oamenii ies pe acoperiș să se răcorească, Nu se tem nici de ploi, nici de frig.

Văzând cei patru că nu vor putea intra pe ușă, au urcat pe scara exterioară, cu bolnav cu tot, pe care apoi l-au strecurat înăuntru prin ușa de deasupra care intra în locuință. Ba chiar au spart-o, ca s-o mărească și să poată coborî cu bolnav cu tot. Era o șansă pe care nu voiau s-o piardă și erau hotărâți să nu se împiedice de nimic. E de presupus că, din primul moment, Mântuitorul a fost mai impresionat de fapta celor patru decât de bolnavul însuși, pentru că, văzând credința lor, a celor patru, i-a zis bolnavului: „Fiule, ți se iartă păcatele”.

Ca de obicei, în jurul Mântuitorului se aduna multă lume simplă, dar erau întotdeauna prezenți și

cărturarii. Aceștia, fie că doreau să-l audă cuvântul, fie că urmăreau să-L încurce în cuvânt, mai mult voiau să-L ispitească decât să învețe de la Dânsul. Auzind ei ce i-a zis slăbănogului, au gândit în inima lor: „De ce grăiește Acesta hule? Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?” Evanghelistul ne informează că Mântuitorul le-a cunoscut gândurile și le-a răspuns cu grai tare: „Pentru ce cugetați acestea în inimile voastre? Ce este mai ușor? A zice slăbănogului: Ți se iartă păcatele? Sau a zice: Scoală, ia-ți patul tău și umblă?”

N-a așteptat răspunsul lor, ci le-a arătat pe loc că amândouă erau în puterea Sa și că erau legate una de alta. Ceea ce a urmat a vrut să arate tocmai această legătură și faptul că paralizia era urmarea păcatelor. Le-a zis: „Ca să știți însă că Fiul Omului are puterea de a ierta pe pământ păcatele, iată ce voi face”. Și ce a făcut? S-a adresat celui paralizat: „Ție îți grăiesc: Scoală, ridică-ți patul și mergi la casa ta”. O alcătuire corectă a frazei ar fi trebuit să sune altfel, și anume: „Ca să știți că Fiul Omului are puterea de a ierta pe pământ păcatele, voi zice slăbănogului: Ți se iartă păcatele!” Faptul că a vorbit altfel nu e o greșeală de exprimare, ci o intenționată motivare a vindecării de iertarea păcatelor. Înlăturând cauza, a obținut efectul, adică sănătatea, însănătoșirea.

Omul s-a ridicat, și-a luat patul și a ieșit, de data aceasta pe ușă, în văzul mulțimii. Îl vor fi aclamat. L-au aclamat, probabil, și pe Iisus, văzând încă o minune care s-a făcut în fața ochilor lor. Cel care intrase pe targă ieșea pe picioarele lui și-și ducea singur targa. Toți se mirau și preamăreau pe Dumnezeu, pentru nimeni nu mai făcuse asemenea lucruri în Israel! Aceasta este întâmplarea. E o povestire limpede, clară, fără părți care să ceară clarificări. Totuși, să încercăm să-i găsim tâlcurile mai adânci, de pildă, motivele pentru care Iisus a făcut aceas-

tă minune, pentru care Evanghelistul a păstrat-o în memoria sa.

Fiind vorba de un slăbănog, adus la Iisus de patru oameni, pe o targă, ne întâlnim dintr-o dată cu elementul pe care Mântuitorul îl va fi apreciat în mod deosebit: generozitatea celor patru, dăruirea lor, slujirea lor. Cei patru nu s-au gândit la dănsii, la vreun interes al lor, nu s-au gândit să se înghe-suie odată cu ceilalți ca să fie cât mai aproape de Mântuitorul, să-L audă ce spune și să vadă ce face. Nu s-au dus să ceară ceva pentru ei. Dovedindu-se sensibili la suferința altuia, l-au luat pe acela și l-au dus la Mântuitorul ca să-l vindece. Nu s-au descurajat când au văzut mulțimea și, când și-au dat seama că nu vor putea ajunge până la El, au urcat pe casă și și-au coborât bolnavul pe acolo, numai ca să fie

nu ne suntem suficienți. Nici n-am putea trăi singuri. Cum ar putea exista o societate alcătuită numai din indivizi izolați? Nu se poate. Toți ne suntem îndatorați unii altora.

Câte nu datorăm altora? Ne cresc părinții, ne învață învățătorii și profesorii, avem pâine pentru că o muncesc țărani la câmp și alții o pregătesc în brutării, după ce alții au transportat grâul. Avem haine pentru că unii fabrică stofe și alții le cos etc. De aceea, suntem și noi îndatorați cu munca noastră pentru alții. Cu munca și cu rugăciunea și cu ajutorul. Aceasta e și învățătura Mântuitorului. Când a predat ucenicilor cum trebuie să se roage, le-a spus să zică „Tatăl nostru”, nu „Tatăl meu”! Și în biserici zicem: „Domnului să ne rugăm”, la plural. Rugăciunile Bisericii sunt, de cele mai multe ori, la plural. Și de data aceasta Mântuitorul a arătat cât de mult aprecia ceea ce fac oamenii unii pentru alții. Până și credința pentru alții e luată în considerare. De aici și rolul important al rugăciunilor Bisericii pentru obștea din jurul ei.

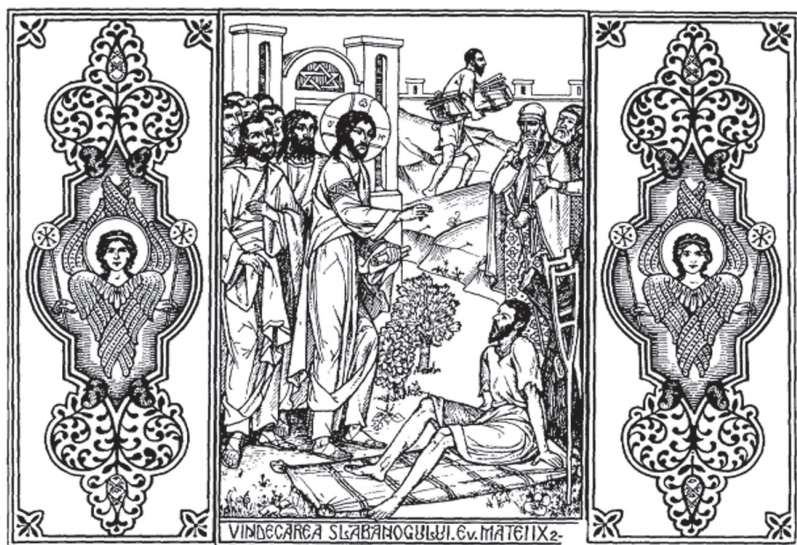
Iată însă și un al doilea lucru foarte important, pe care trebuie să-l reținem: i-a zis slăbănogului „Ia-ți patul tău și umblă”, dar mai întâi l-a iertat de păcate. Și încă ceva: a văzut credința „lor”, dar a iertat păcatele „lui”. Parcă ar fi fost interesant dacă Mântuitorul le-ar fi spus și celor patru aceleași cuvinte de iertare a păcatelor lor. Pentru fapta lor meritau toată lauda și meritau să li se facă și lor o favoare. Evanghelistul nu notează acest lucru, dar trebuie să înțelegem că Mântuitorul le-a iertat și lor păcatele, în momentul în care le-a apreciat credința și în momentul în care credința lor s-a întors către paraltic și i-a iertat păcatele.

Să avem și noi credința și devotamentul celor patru prieteni ai slăbănogului! Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la Vindecarea slăbănogului din Capernaum, Sf. Ev Matei 9, 1-8, 24 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

văzut de Cel în a cărui putere credeau. Fapta lor a fost o faptă pentru altul.

Mântuitorul a fost sensibil la fapta celor patru prieteni care l-au adus pe slăbănog. De aceea se și spune că, „văzând credința lor”, a zis slăbănogului ceea ce am auzit că i-a zis, vindecându-l. A ascultat rugăciunea lor. Încă o dată ni se atestă marea valoare a rugăciunilor pentru alții. Ea e dovada sentimentului de comuniune, de frățietate, de răspundere a unora pentru alții. Căci nu trăim izolați în lume și

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon (27 iulie)

„Purtătorule de chinuri, Sfinte și Tămăduitorule Pantelimon, roagă pe Milostivul Dumnezeu să dea iertare de greșeli sufletelor noastre” (Tropar)

„Doctori fără de arginți” sunt numiți de Biserică acei sfinți fericiți, bineplăcuți lui Dumnezeu și făcători de minuni, care cutreierau orașele și satele, propovăduind pe Hristos și vindecând pe cei bolnavi.

Din iubire fierbinte față de Dumnezeu și față de semenii, ei nu luau niciodată plată pentru serviciile lor, respectând porunca Mântuitorului Hristos Care a spus: „În dar ați luat, în dar să dați” (Mt. 10, 8). Ca urmare a acestor minunate fapte, lumea i-a supranumit „doctori fără de arginți”. Lucrarea lor se făcea întotdeauna împletită cu rugăciunea, iar

sfinții le vorbeau pacienților despre boală și păcat, păcatul fiind de multe ori la baza îmbolnăvirii trupului.

Sfântul Mare Mucenic Pantelimon este unul dintre cei mai iubiți „Sfinți doctori fără de arginți” ai creștinătății.

S-a născut în Nicomidia în anul 284 și a primit numele Pantoleon, care în traducere înseamnă „cel în toate puternic ca un leu”. Provenea dintr-un tată păgân, pe nume Eustorghie, căsătorit cu Euvula, care era o creștină convinsă.

După moartea mamei sale, Pantoleon a fost încredințat spre educație renumitului medic Eufrosin și a ajuns după o scurtă vreme la o cunoaștere desăvârșită a artei medicale, încât împăratul Maximian i-a remarcat calitățile și intenționa să îl ia la palat ca medic al său.

În fiecare zi, tânărul Pantoleon trecea prin fața casei

unde era ascuns Sfântul Ermolae din cauza persecuțiilor; care l-a remarcat și a început să îl învețe că știința medicală nu poate aduce decât o slabă ușurare naturii umane suferinde și supuse morții și că numai Hristos este singurul Doctor adevărat, care a venit să ne aducă mântuirea, fără leacuri și fără plată. Astfel Sfântul Ermolae a început să îl inițieze în tainele credinței.

Într-o zi, a găsit pe drum un copil care murise după ce fusese mușcat de o viperă. Judecând că a venit momentul să probeze adevărul cuvintelor Sfântului Ermolae, a chemat în ajutor numele lui Hristos și îndată copilul s-a ridicat, iar vipera a murit. Văzând aceasta, a alergat la Sfântul Ermolae și a cerut, plin de bucurie, să primească fără întârziere Sfântul Botez.

După o perioadă, a fost adus la tatăl său un orb care îl implora pe Pantoleon să îl vindece, iar acesta făcând semnul Sfintei Cruci pe ochii orbului și rugându-se lui Hristos, acela și-a recăpătat pe loc vederea. Văzând această minune și puterea lui Dumnezeu, atât orbul cât și tatăl său au cerut să fie botezați de Sfântul Ermolae.

Nu după multă vreme, Eustorgie a adormit, iar Pantoleon a împărțit toată moștenirea sa săracilor, a eliberat sclavii și s-a dedicat și mai vârtos îngrijirii bolnavilor, căroră nu le cerea nimic în schimb decât să creadă în Hristos, Cel care a venit pe pământ să vindece toată boala și neputința. Astfel, și-a atras invidia celorlalți doctori din Nicomidia, care l-au și pârât la împăratul Maximian că este creștin.

Furiș împăratul a trimis oameni să îl găsească pe Pantoleon și să îl supună la torturi pentru că, cu nimic nu reușeau să îl convingă să se lepede de Hristos.

Mult a pățimit Pantoleon. A fost legat de un stâlp și trupul îi era sfâșiat cu gheare de fier, apoi rănilor îi erau arse cu fă-

clii aprinse; a fost aruncat într-un cazan mare cu plumb topit; prigonitorii l-au legat de un pietroi și l-au aruncat în mare, dar mucenicul mergea pe apă ca pe uscat. Din toate încercările a scăpat nevătămat, căci Hristos i se arăta sub chipul Sfântului Ermolae și îl întărea și îi vindeca toate rănilor.

Văzând că nu putea să îl clinească din credința sa, Maximian a dat ordin să fie bătut cu sălbăticie și apoi să fie decapitat, iar trupul să îi fie aruncat în foc. Sfântul a fost dus în afara orașului, unde a fost legat de un măslin uscat. În momentul în care călăul l-a lovit cu spada, acesta s-a îndoit precum ceara iar un glas din cer s-a auzit: „Slujitor credincios, dorința ta va fi acum îndeplinită, porțile cerului îți sunt deschise, cununa ta e pregătită. Tu vei fi de acum înaintea adăpost deznădăjduiților, ajutor celor încercați, doctor bolnavilor și teroare demonilor, de aceea numele tău nu va mai fi Pantoleon, ci Pantelimon” (care înseamnă „prea milostiv”).

În momentul în care i s-a tăiat capul, în loc de sânge a curs lapte din gâtul său, trupul a devenit alb ca zăpada iar măslinul uscat de care fusese legat a înverzit pe dată și a rodit cu fructe din belșug. Degeaba a poruncit împăratul să fie ars, căci harul lui Dumnezeu a păstrat trupul Sfântului Pantelimon neatins de foc, iar credincioșii l-au luat și l-au îngropat cu mare cinste, în anul 303.

Sfântul Pantelimon este considerat ocrotitorul medicilor și tămăduitor al bolnavilor, el este un model de doctor, slujitor și creștin următor lui Hristos.

Pentru rugăciunile Sfântului Mare Mucenic Pantelimon, Doamne iisuse Hristoase miluiește-ne pe noi. Amin

Pr. Daniel Budeanu

Parohia Motru I

Sursă foto: doxologia.ro

Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

În duminica aceasta, Sfânta Evanghelie ne vorbește despre o nouă vindecare pe care a făcut-o Mântuitorului nostru Iisus Hristos. El a vindecat trei oameni. Doi erau orbi și altul era mut. Însă, înainte de a face o interpretare a mesajului evanghelic, vom face câteva observații cu privire la Apostolul pe care l-am auzit citându-se la Sf. Liturghie de azi. Astfel,

Sf. Ap. Pavel ne înțelege „să purtăm slăbiciunile celor neputincioși” (Rom. 15, 1). Ce înseamnă aceasta? Adică să avem grijă de cei care au diverse afecțiuni. Chiar dacă nu putem un asemenea lucru din punct de vedere financiar sau că nu avem pregătirea necesară pentru a îngriji acest lucru, aceasta nu duce la concluzia că nu suntem capabili să facem nimic pentru cei din jurul nostru. Cel mai simplu lucru pe care poate să-l facă oricare dintre ei

pentru cei care se află într-o anumită suferință, e acela de a se ruga pentru aceștia. Mai departe, același Sf. Ap. Pavel ne zice „să nu căutăm plăcerea noastră”. În ce sens zice aceasta? Deducem că aici e vorba că nu trebuie să fim egoiști față de cei care se găsesc într-o anumită boală. Chiar dacă această plăcere ne aduce satisfacție, aceasta nu înseamnă că trebuie să căutăm acest lucru. Să nu uităm faptul că plăcerea durează o singură secundă. În schimb, durerea poate să fie mult mai dăunătoare ca durată și intensitate decât plăcerea.

Auzim foarte des expresia că „mie n-are cum să mi se întâmple așa ceva!”. Iar, apoi aceeași persoană zice că „de ce tocmai mie mi s-a întâmplat așa ceva?”. Mai grav, uneori, acel om ajunge să dea vina chiar pe Dumnezeu deoarece i-a luat plăcerea aceea păcătoasă de o secundă și i-a dat

acum o durere foarte îndelungată. Dar ce vină să aibă Dumnezeu pentru greșelile pe care alege omul să le săvârșească de unul singur într-un mod liber și necondiționat de către altcineva? Că spunem o minciună atunci când dăm vina pe cineva că ne-a zis să facem ceva.

Chiar dacă ni s-a zis să facem un anumit lucru, aceasta nu înseamnă că ne-a și obligat să facem acest lucru. Însă, mult mai important nu e să dăm vina pe alții, ci mai ales să căutăm soluția pentru a rezolva dificultatea în care ne aflăm din cauza greșelilor noastre pe care le-am săvârșit. Din contra, Sf. Ap. Pavel ne îndeamnă să fim altruști cu cei de lângă noi: „fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său”. Aici nu ne referim la faptul de a-i ajuta pe ceilalți doar pentru că avem un anumit interes cu ei. Așa cum nouă, cu siguranță, că ne-ar plăcea ca restul oamenilor să ne facă un anumit bine, la fel și noi va trebui să facem cu cei de lângă noi. În ce lume am trăi dacă am face așa ceva?! În schimb, uneori suntem tentați să facem cu totul altcuvă. Ne zicem în sinea noastră: „Să-i fac și eu ceea ce el mi-a făcut, ca să vadă și el cum m-am simțit când mi-a făcut răul cutare!”. Dar dacă facem așa, unde s-ar ajunge? Am trăi într-o lume a răz-bunării. Și apoi, dacă noi atunci când greșim cu ceva cuiva, nu ne dorim ca persoana respectivă să se răzbune pe noi, de

ce procedăm invers cu cei de lângă noi? E precum în rugăciunea „Tatăl nostru”. Una zicem în mod formal și inconștient și alta facem în mod practic și cu bună știință. E oare vreunul dintre noi care să spună că n-a primit vreodată ajutor de la cineva? Imposibil e să fie așa ceva fiindcă măcar atunci când am fost micuți, am fost nevoiți să primim din partea părinților și bunicilor noștri ajutor. Însă, din nefericire, există și foarte mulți oameni care sunt nerecunoscători față de cei care le-au făcut un anumit bine. Din păcate, binele se uită repede. În schimb, greșeala nu mai e trecută cu vederea de către foarte mulți dintre noi. În finalul acestui text apostolic, suntem îndemnați fiecare dintre noi în mod direct următorul lucru: „primiți-vă unii pe alții”. Ce înseamnă aceasta? Adică trebuie să demonstrăm că suntem oameni. E drept că nu ne vine foarte ușor să facem un asemenea lucru. De ce anume oare se întâmplă acest lucru? Fiindcă dacă facem o faptă bună, imediat așteptăm să fim răsplătiți pentru binele pe care l-am săvârșit. Însă, dacă Dumnezeu ne-ar pedepsi așa cum am merita pentru fiecare greșeală a noastră, cum ar fi? Dumnezeu va avea El grijă să ne răsplătească pentru binele pe care l-am săvârșit față de aproapele

nostru. Însă, acest lucru nu se va întâmpla imediat când am dori noi să ni se întâmple. Dumnezeu va rândui ca acest lucru să se petreacă exact atunci când vom avea mult mai mare nevoie de acest lucru.

În ceea ce privește pericopa evanghelică ce s-a citit la Sf. Liturghie, vom face următoarele observații. Deși acei oameni erau orbi, „se țineau după El” (Mt. 9, 27). Ce anume îi determina să facă un asemenea lucru? Răspunsul îl aflăm din ceea ce strigau aceștia Mântuitorului: „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!”. Adică, aceștia își doreau să fie miluiți de către Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos însă nu-i vindecă imediat pe aceștia, ci le adresează mai întâi o întrebare:

„Credeți că pot să fac Eu aceasta?”. Care e scopul pentru care Mântuitorul Iisus Hristos întreabă așa ceva? Faptul că orbii îi ceruseră să-i miluiască nu demonstra faptul că aceștia credeau cu adevărat că Domnul ar putea să facă așa ceva? Mai

ales, că răspunsul lor e unul foarte scurt și clar: „Da, Doamne!”. Pentru că orbii au demonstrat cu adevărat că au o credință puternică și adevărată, Domnul nostru Iisus Hristos le-a dăruit vindecare pe care ei o ceruseră cu atât de multă insistență: „După credința voastră fie vouă!”. De fapt, observăm că Mântuitorul n-a accentuat că El ar fi săvârșit minunea,

ci că datorită credinței acestor orbi s-a întâmplat acest lucru. Însă, Mântuitorul le-a mai cerut un lucru să mai facă în plus:

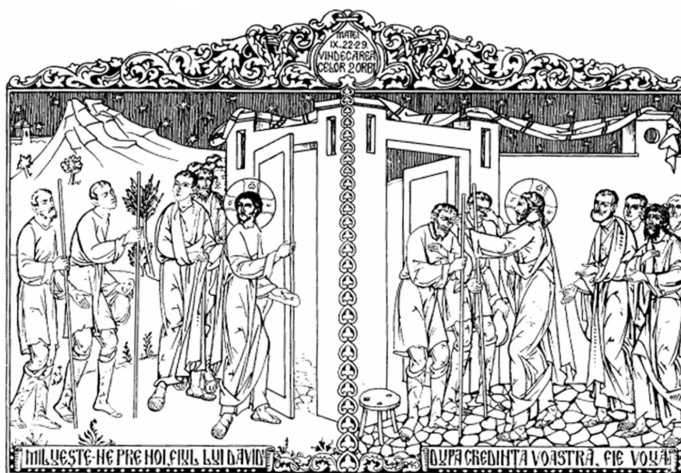
„Vedeți, nimeni să nu știe.”. Astfel că Mântuitorul nu voia să fie lăudat pentru ceea ce săvârșise cu acești orbi. Aceștia, însă, nu l-au „ascultat” fiindcă „au adus la El un om mut”. Astfel, vedem cum ei nu uitaseră de binele pe care l-au primit de la Hristos. În mod firesc, oamenii de acolo erau foarte mirați și încântați, în același timp, de ceea ce văzuseră: „Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel.” Însă, cu adevărat, șocantă e atitudinea pe care o arată și de această dată într-un mod nepotrivit fariseii: „Cu domnul demonilor scoate pe demoni.”. Însă, Mântuitorul continua ceea ce trebuia și dorea să facă față de ceilalți oameni: „vindecând toată boala și toată neputința în popor.” Astfel, și noi la fel trebuie să procedăm. Să facem cât de mult bine putem. Să nu uităm cât de mult ne-a ajutat Dumnezeu de-a lungul vieții noastre!

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a șaptea după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 9, 27-35, 31 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

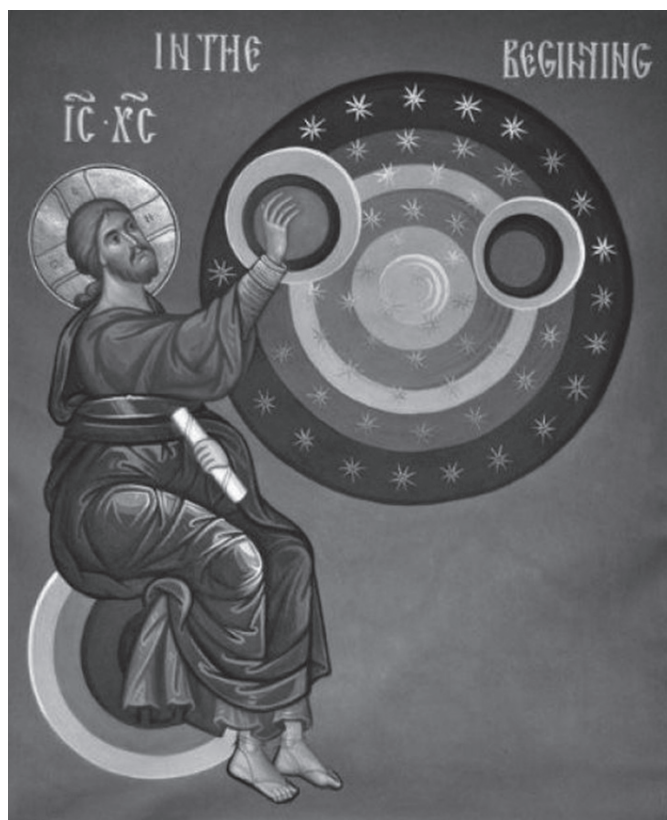

Poezii de Radu Arbore

Eu sunt Cel ce sunt!

La început când începutul, încă nu era,
Și când întreg Nimicul nici umbră nu avea,
Când bezna cea adâncă, atotstăpânitoare,
Nu se pitea năucă de arșiță de soare,

Nu era zi nici noapte, un univers calic,
Și-n liniște deplină când nu curgea nimic,
Când viul, nici neviul, nu aveau vreun rol,
Căci Universul însuși, de sine, era gol.

Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci una era totul și totul era una.
Memoria e stearpă, de unde să înceapă,
Căci nu era uscatul și nici fărâmi de apă?

Când nu era nici spațiu, nici timp să îl măsoare,
Nici martori ai neființei atotcuprinzătoare,
O Forță necuprinsă, o Minte luminată,
Se-aprinse-n întuneric pentru întâia dată.

Explozii de lumină, explozii de gândire,
Deschiseră Conștiința cea fără marginare.
Nu știm de unde vine, știm că nu s-a născut,
Pentru că-n tot și-n toate, e Întâiul Început.

Colosul Rațiunii, al Forței ancestrale,
Simțindu-și apăsarea singurătății Sale,

Născu întâi pe Fiul, Întâiul Necreat,
Apoi purces-a Duhul, din Sine luminat.

Și Fiului de-o ființă cu Sine și Prea Sfânt,
I-a dat din ale Sale, să fie prin Cuvânt,
Egal între egali, din dragoste curată,
Îmbrățișând iubirea Cerescului Său Tată.

Iar Duhului, ce tainic din Tatăl a purces,
I-a dat cu-ndestulare, cum Tatăl a ales,
Un Duh ce-mparte viață, minune din minune,
Transmițând din Tatăl preasfânta înțelepciune.

Cum Tatăl e-nceputul, nimic nu îl precede
Și toate-s de la Sine, pe toate El le vede,
Pe toate le zidește, pe toate El le știe,
Lumina, bucuria și sfânta armonie.

Lumină-n întuneric, Trei Sori, o Strălucire,
Trei ipostasuri Sfinte și o Dumnezeuire.
Trei Chipuri de împreună, Lumina orbitoare,
Trei izvorăsc lumina și doar un singur Soare.

Căci Tatăl e în Fiul, pe Fiul îl cinstește.
Și Fiul e în Tatăl pe care-L preamărește.
Nici umbră nu-i desparte și nu e de mirare,
Căci Fiul e în Tatăl deplina ascultare.

Știm că-a purces din Tatăl apoi și Duhul Sfânt,
Iar Tatăl ia în Sine pe Duhul prin Cuvânt,
Și iată, Trinitatea e unic apogeu,
Trei ipostasuri Sfinte și un singur Dumnezeu.

Big-Bangul apoi începe, că mai presus de fire,
Dumnezeu, preabunul, începe-a Sa zidire.
Că Tatăl Sfânt voit-a și ordinul s-a dat,
Iar Fiul, din iubire, iubirii i-a urmat.

Iar Duhul Sfânt, îndată, particula primară,
Ce-i luată de la Tatăl și-i zisă „elementară,”
Rostogolind-o-n spațiu, după cerescul mers,
Creă, spre desfătare, Întâiul Univers.

Tot ce voit-a Tatăl, iar Fiul la fel a cuvântat,
Prin Duhul Sfânt viață la toate li s-a dat.
Și împărțit-a daruri preabunul vistier,
Îndestulând preadarnic un Cer după alt Cer.

Și pus-a Tronul Slavei mai presus de toate
Și toate l se-nchină, căci toate sunt create.
Și fiecare Cer, l-a dat în stăpânire
Puterilor cerești, răsplată și slujire.

Și viață-n veșnicie prin Duhul Sfânt le-a dat,
Că mii și mii de fire de Duhul s-au legat,

Și iată, veșnicia e dată ca simbrie,
Din Fluviul Veșniciei, din Apa pururi Vie.

Că de sub tronul Slavei, din Dumnezeire,
Pornește înspre Ceruri, un Râu de Nemurire.
Și tot ce este viață, primește, fiecare,
Atâta Apă Vie cât meritul de mare.

Cine-ar putea să vadă atâta frumusețe
Pe care Domnul Slavei prin Har să îl răsfețe?
Beție de culoare cum nu s-a mai văzut,
Orgă de lumină în necunoscut,

Ori muzica astrală, divină, un crâmpel,
Din toată sifonia, sublimă-n totul ei,
Căldura în lumină, fiorul de simțire,
În care levitează noianul de iubire.

E atâta armonie și pace cum nu sunt
Cuvinte să descrie decât prin Duhul Sfânt.
Și e de nedescris și e de neînțeles,
Ce e imensul Fluviu, de unde a purces?

E atâta frumusețe, și muzică, și vers,
Că se adapă tainic întregul Univers.
Atâtea atribute, ce fără echivoc,
Nu l-ar putea cuprinde, nici toate la un loc.

Preafericit e darul ce-i dat de Dumnezeu
Răsplată tuturor ce-ascultă glasul Său,
Că-i milostiv Stăpânul, dar darurile toate,
În marea-î bunătate, le-mparte cu dreptate.

Și Tatăl, Creatorul a toate câte sunt,
Creației întregi lăsându-i legământ,
Iubirea și ascultarea în fapte și în gând,
S-a numit pe sine: „— Eu sunt Cel care sunt!”
Iar noi, a Sa făptură, ofrandă de iubire,
Aducem pentru viață și pentru mântuire.
Primind cu bucurie preasfânt Cuvântul Său,
Îl recunoaștem Tată și unic Dumnezeu!

Puterile cerești la toată slava Ta,
Te preamăresc, Părinte, cântându-Ți: Osana!
Iar noi, veriga slabă a lanțului divin,
Le întregim cântarea: Amin! Amin! Amin!

Nu-i nume pentru Tine, căci Tu ești cel dintâi,
De-am căuta o viață, Tu, Unicul rămâi.
Din Sineși-Ziditorul, în toate ești mereu,
Doar Ție ne-nchinăm și-Ți spunem Dumnezeu.

Tu, Doamne, ești măsura pentru perfecțiuni,
Ești Dumnezeul milei carele faci minuni.
Cel necuprins de ceruri, cel ce-i nemăsurat,
Ești cel ce dă viață, Cel Viu și Adevărat.

Privindu-mi perspectiva, eu boțul cel de tină,
Dar năzuind, Părinte, la sfânta Ta lumină,
În templul ființei mele, pe lespezile reci,
Smerit îmi plec genunchii, să Te slăvesc în veci!

Sursă foto: doxologia.ro

Rugă pentru dușmani

Pe cei ce-n astă viață, oricât mi-ar fi greșit,
Aș vrea, Părinte Sfinte, să-i iert desăvârșit.
Dar când mă-așez în rugă și să Te rog fierbinte,
Mă tulbură Satana cu-aducerea aminte.

Văzându-mi neputința sufletului meu,
Iisuse, Doamne Sfinte, Preabunul Dumnezeu,
Cel ce îmi știi povara trupului de lut,
Nu mă lăsa în beznă și să rămân căzut.

Îmi luminează calea cu Sfântă Fața Ta,
De mână mă ridică să pot a Te urma.
Din inima mea, Doamne, să faci preasfânt altar.
Dereticând cu lacrimi voi tămâia prin har.

Aș vrea să-mi iert dușmanii, deși m-am poticnit,
Tu, să reverși, Iisuse, iertare înmiit,
Ca tuturor, în ceruri să le fie bine.
Apoi, o picătură, păstrează peste mine!

Ai Tăi suntem, Iisuse, noi toți poporul Tău,
În trup Tu ne ești frate, păstor și Dumnezeu!
În jertfa Ta ne spală, sfânt răscumpărător,
Iar mila mântuirii revars-o tuturor!

(12 Martie 2022, Târgu Jiu)

Germania: noul guvern intenționează să permită schimbări de gen pentru toate persoanele peste 14 ani

Toată lumea din Germania își va putea schimba liber sexul și prenumele începând cu vârsta de 14 ani, conform unui proiect de lege care a fost dezvăluit joi de ministrul federal al justiției Marco Buschmann și ministrul federal pentru afaceri familiale, vârstnici, femei și Tineret.

„Toate cele trei partide guvernamentale – Social-Democrații (SPD), Verzii și Partidul Liber Democrat (FDP) – sunt de acord că legislația privind statutul transsexualilor ar trebui să fie înlocuită cu o nouă lege”, potrivit unui comunicat publicat de ambii miniștri.

Acum, așa-numitul Act de autodeterminare va înlocui vechea lege, despre care guvernul de stângă al Germaniei o susține că este discriminatorie și depășită, potrivit publicației de știri ungare Magyar Nemzet. Conform principiilor de bază dezvoltate în cadrul negocierilor dintre partidele de guvernare și ministerele de resort, noua lege trebuie să prevadă că orice persoană, începând cu vârsta de 14 ani, își poate determina în mod independent și liber sexul și prenumele printr-o simplă procedură de la registru, fără nicio examinare medicală sau opinia vreunui specialist.

Se așteaptă ca legea să ridice unele probleme potențial provocatoare, cum ar fi femeile trans care participă la sporturi feminine, o mișcare care a fost blocată recent de o serie de organisme sportive internaționale. În plus, oamenii își pot schimba sexul în timpul procedurii de divorț pentru a obține un rezultat mai favorabil. În alte țări precum Elveția, bărbații și-au schimbat chiar sexul pentru a se pensiona anticipat și a-și primi pensia.

Buschmann a spus că, deși din punct de vedere statistic este rar, este „foarte normal” să existe oameni a căror identitate sexuală diferă de sexul lor biologic. „De multe, multe decenii, i-am tratat pe acești oameni ca pe niște pacienți, ca și cum ceva nu era în neregulă cu ei, dar această patologizare este o abordare incorectă care trebuie abandonată, deoarece fiecare persoană merită să fie tratată cu respect”, a spus Buschmann.

El a spus că scopul noii legi nu este de a submina relațiile sociale, ci de a îndeplini promisiunea centrală a constituției conform căreia toată lumea are libertate egală și demnitate egală. Legea germană este în mod semnificativ diferită de calea parcursă de țări precum Ungaria, care în 2020 au votat să sta-

bilească genul biologic pentru toți cetățenii la naștere ca genul lor permanent. Ungurii, de exemplu, nu își pot schimba genul în documentele guvernamentale.

Paus, un politician al Partidului Verzilor, a spus că societatea este înaintea legislației în multe chestiuni, iar Actul de Autodeterminare va reduce acest decalaj. Ea a spus că legea nu numai că va îmbunătăți viața persoanelor transgender, ci va recunoaște și diversitatea genurilor. Ministrul a adăugat că asigurarea confidențialității cetățenilor trebuie să se extindă și asupra persoanelor care își

schimbă sexul și prenumele, deoarece noua lege nu poate însemna „dezvăluire forțată”. De aceea, legea va impune o amendă dacă orice autoritate, organizație sau persoană privată dezvăluie că cineva și-a schimbat sexul sau prenumele fără acordul persoanei respective.

Ministrul a mai susținut că actuala lege introdusă în 1980 a provocat suferințe, inclusiv forțarea persoanelor să divorțeze sau să se supună unei intervenții chirurgicale majore doar pentru a-și putea recunoaște identitatea de gen.

„Este timpul să ne cerem scuze și să oferim despăgubiri pentru aceste nedreptăți”, a spus ministrul german pentru afaceri de familie, vârstnici, femei și tineret.

Germania de Vest a introdus legea sa de gen de pionierat în 1980, care se aplică întregii țări de la reunificarea din 1990. În 2008, Curtea Constituțională Germană a decis, de asemenea, că prenumele nu mai trebuie să fie specifice genului, conform Remix News.

Oana Ivan,
R3media.ro